

Obediència

Per PepMaria el dl., 15/10/2018 - 11:22

Fa uns anys, un superior provincial va destinar un jesuïta vellet a viure a la comunitat de jesuïtes de la Infermeria, perquè no podia viure autònomament en cap altra comunitat. Quan el superior provincial acompanyava el jesuïta cap a la comunitat de la Infermeria, aquest li va dir: "Pare Provincial: vostè s'equivoca manant-me anar a viure a la Infermeria". Ell li va contestar: "Pare Joan: jo em puc equivocar manant-li això; però vostè no s'equivocarà obeint-me."

L'anècdota té alguns aspectes a recalcar. Per exemple, la cura amb què el qui havia manat acompanyava el qui havia d'obeir – sabent que no era una decisió agradable per a en Joan. O bé la llibertat d'en Joan de dissentir amb transparència de la decisió del superior. O, finalment, la humilitat del provincial, que reconeix que es pot equivocar però dona pistes a en Joan per a acceptar i reconciliar-se amb la decisió que ha d'obeir. En el fons, eren pistes per reconciliar-se amb el seu estat de salut que feia inevitable el trasllat a la comunitat de la Infermeria.

De vegades obeir és dur perquè ens sotmet a una lògica col·lectiva que ens incomoda com a individus: pel bé de l'organització, he de renunciar a allò que immediatament se'm presenta com a bé individual. En aquest cas, és important haver decidit lúcidament en quines organitzacions volem estar, i si els valors que promouen estan més o menys alineats amb els valors que com a individu vull servir.

En aquest sentit, en moments d'eufòria acostumo a comparar la pertinença als jesuïtes amb jugar en un equip de futbol molt atractiu: a un jugador d'un gran club no li costa obeir quan l'entrenador li mana jugar en una altra posició, perquè el que el motiva és jugar en aquell club, no la posició concreta en què juga. En tot cas, el símil serveix només per a moments d'eufòria...

Tanmateix, hi ha situacions vitals que no permeten canviar d'organització. Si m'he trencat una cama i hauré de recuperar-me durant un temps llarg, aleshores no hi ha alternativa: cal obeir la realitat. Ens podem rebel·lar contra el que ens passa: podem culpar –o denunciar als tribunals- els qui van intervenir en l'accident, o girar la nostra impotència cap a nosaltres mateixos. Podem culpar-ne Déu, el destí o qui sigui.

De fet, és sà mentalment de rebel·lar-se... com a camí cap a l'acceptació de l'inevitable. En aquest camí, pot ajudar la resposta del provincial al vell Joan: tal vegada Déu, la vida o el destí s'han equivocat amb la meua cama trencada, però jo no m'equivocaré acceptant amb paciència i buscant de treure el millor d'aquesta situació.

.....

"Cal obeir Déu abans que els homes." *Fets dels Apòstols 5, 29.*

"El primer graó d'humilitat és una obediència sense espera. Aquesta obediència és pròpia d'aquells qui res no s'estimen tant com el Crist (...) Sens dubte aquests posen en pràctica aquella paraula del Senyor [Jesús], que diu: 'No he vingut a fer la meua voluntat, sinó la d'Aquell que m'ha enviat.'" Regla de Sant Benet V, 1-2.13

"... no considereu la persona del superior com a home subjecte a errors i misèries, sinó mireu Aquell a qui obeïu en l'home [el superior], que és Crist, sapiència summa, bondat immensa, caritat infinita., que sabeu que ni pot enganyar-se ni vol enganyar-vos." Ignasi de Loiola *Carta al pares i germans de Portugal Roma, 26 de març de 1553.*

"Hem d'obeir amb el cap allò que els superiors manen amb els peus." *Dita popular jesuïta*

.....

· En quines situacions et costa obeir? En aquestes situacions, et plantejes canviar d'organització, o et motiva sentir que l'organització val la pena?

· En quines situacions et veus obligat a acceptar la realitat? Com t'ho fas per ser creatiu i gestionar de la millor manera aquestes situacions?

.....